פרק פלימו טמטמא כל סביביו • פי' הקונטרס כל סביביו ל' חמות
בקבר ואין ברשה לר' שמשון כיון דמסיימי מחילות ולעיל לעיל
שמא יעלה על הבית ויהיל עליו לין לגלמיר טומאת ד' חמות סביביו
כדמוכח בפ' משוח מלחמה (סוטה דף מד.) גבי חלר הקבר העומד בתוכה
טהור ה"מ חלר הקבר דמסיימי מחילו'
חבל (ה) בעלמא חפים לבד ברשה לו
(ופרש) כגון שיש זיזין הרבה בולטין מן
הבית מכל לד ולד בהן פותח טפח
(ו) (לכל אחד (ובשלמא) פרן פלימו לף
על פי שסתמו אינו מטמא תחת השאר
זיזין שסתמו כל מת עומד לגאת דרך
פתח אבל אם פרן פלימו וחזר ובנאן
כשאר כותל ואין כאן פתח כלל מטמא
כל סביביו דכל זיז וזיז איכא לספוקי
דשמא דרך תחת אותו זיז יצא מן הבית
ויש לישב פי' הקונטרס דבית נמי לא
מסיימי מחילתא דאע"ג דליכא למיחש
שמא יעלה על הבית מ"מ איכא למיחש
שמא יגע בכתלי' דקבר מטמא במגע
אפי' מן הצד כדמוכח בספרי בפרשת
פרה אדומה (ז) בקבל זה קבר שמוש או
אינו אלא פתוח אמרת ק"ו ומה אהל
שהוא מקבל טומאה אינו מטמא מכל
הצדדין כשהוא פתוח, הקבר שאינו
מקבל טומאה אינו דין שלא יטמא מכל
הצדדין כשהוא פתוח, משמע דכשהוא
סתום מטמא אף בנוגע בו מן הצד:
מצר שהחזיקו בו רבים אסור
לקולקו • היינו כשהחזיקו
ברשות אבל אם באין להחזיק שלא
ברשות יש למחות בידם ולנקוט פיזרא
וליתיב בדמוכח בהמניה (נ"ק דף כח.
ושם): **ולא** פליגי מר כי אתריה ומר
כי אתריה (ב פי' רש"י ב"ר מרדכי
דבתרייא דלבי יהודא) היה קרקע
חשוב וטוב והיה חשוב לטרוח בתשעה
חלאי קבין (ח) אבל בתרייא דתנעת קמא
לא היה קרקע טוב כל כך שיהיה חשוב
לטרוח בפחות מתשעה קבין אף
על פי שלא היה בו כדי חריסת יום
רחוי היה לטרוח והשתא בעי בבבל
מאי שאין הקרקע טוב כל כך ואינו
רחוי כשיטור השמו במשנתינו:
ה"נ ל"ש (ג) **ואי** בעית אימא בכרכא
וזרעא ובהלולי • פירוש בית חריסת
יום ושפיר הוי יומא לזרעא דכשיבא
לזורעה חורש ובחזירתו עוד מושך
המחריסה על הקרקע וחורע וזה
"בהדורי": **ואי** בעית אימא יומא
דזרעא • ודקאמרת לא הוי תרי יומי
כרבא כריב יומא ופלגא והדר תני
וכריב עד דשליש יומא:
דוולא הר"ל אין משמקין אותה
בדינר (ובדלי) לכל אחד אין
שהולין לה יום אחד ועקשה לר"י דל"ל
הוה ליה (י) (אמינא) בבבל מאי כדבעי
בחיבר, ע"כ נראה כפ"ה: **אר"ל** יוסי
אין אנו אנא דברי נביאות • לא נשבע
קאמר אנא כלומר שאומר בלא טעם דכי הא גוונא בסוף (כ) (אנו) מומין
(בכורות דף מה. ושם ד"ה עשו) גבי יתרא שאין בה ליפורן' מטמא
במגע ובמשא אבל לא באהל וקאמר עשו דבריהן כדברי נביאות - מה
נפשך אי אבר הוא ליטמא באהל ואי לא אבר הוא לא ליטמא בגע וכן
י"ל בסוף פ' כילד מעברין (שירוניין דף ס: ושם ד"ה מין): **אמר** חכם
לאו נביא הוא • ותא"ת בפ' בן סורר (סנהדרין דף עה.) דקאמר "משחרב
בהמ"ק ניטל טעם ביאה וניתנו לעוברי עבירה אקשי ליה נמי אנו קודש
כדמשני הכא ניטל טעם ביאה ומעוברי עבירה לא ניטלה, ולא חש להקשות בכל מקום: [וע"ש תוס' ניסין עב. ד"ה ומשום וכו'] :
כל

תקנה דה פרק
תוס' מביא פירוש אל"ר. ראש פרק
אמר בפ"ש אל ביה מטמא כל סביביו
ר' אחות ומביא קושיא ר' ראשון ואח"כ
נותן פירוש אחר. רש"ל דמטמא כל סביביו
מדבר בבית שאבל נחותו בולטין ניכר.
בדאיתן תוס' מיישב אות פירוש רש"י

מסורת הש"ס
א) שבת קמו: ב) תוספתא דאהלות ספט"ז ג) ב"ק כח. ע"ש לקמן כו: ע"ש [ודף ס: ע"ש ודף קי: ע"ש] ד) פסחים נ. וש"נ: ה) עירובין פ: בכורות מה. ו) [נ"ל נעתק לכל כו']:

* ראשונים יג:לה
וכל אשר יגע על פני השדה אחלל חרב או במת או בעצם אדם או בקבר ישמא שבעת ימים

* שין חצוף (בדאמרי)

* מ"ת חריסות לפני הצריף

* פירוש אינה מאמר בלשונא אחרינא

* טבלי-זור מלי האדמה

* עי' כלי מ"ת דאקדמי בלבא בעיא דיר

* דאמרו בלשי נאמר אמר, ובלי מ"ת חולק

** אמרא דקאמר הגא ונתנה לחכ' מאמר דיד אבאו חכם לאו נביא

* "ולחת סתרים ונעמ" (מאי) בפסוק ובכוונה ובראה אסורה ואחר שנלמד מבפסוק ונאי היה ק"ש לפני הגילון

הגהות הב"ח (ח) גמ' משום דרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מגר: (כ) רש"י ד"ה הני מילי וכו' של רשני המבואות הסמוכות לנהר"ר: (ג) ד"ה אי יומא דזרעא וכו' בשעת הגיר ואי אית לי' יומא דקאמרת ביומא דזרעא קאמרת תרי יומי כרבא לא הוי: (ד) ד"ה הכי קאמר וכו' לא ניטלה הס"ד ואח"כ מ"ה ונביא ים לו לבב מבמה: (ה) תוס' ד"ה פרן וכו' אבל מת בעלמא חפים: (ו) בא"ד טפח בכל אחד ובשלא פרן: (ז) בא"ד פרה אדומה אי בקבר: (ח) ד"ה ולא פליגי וכו' משום לטרוח נע' חלאי קבין ואע"פ שלא היה בו כדי חריסת יום רחוי היה לטרוח אבל בתרייא דמ"ק קבין ושאינה נעי בבבל כנ"ל: (ט) ד"ה ואי בעית אימא ודל"ש ואי בעית אימא הד"ל: (י) ד"ה דוולא וכו' הוה ליה למבעי בבבל מאי: (כ) ד"ה אמר וכו' בסוף מומין אלו גבי: